

Telegraful Român

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1853 de Mitropolit
APARE SĂPTĂMĂNAL

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Abonamente:
Un an 600 Lei. — Șase luni 300 Lei. — Trei luni
150 Lei. — Pentru străinătate un an 1000 Lei. —
Pentru America 8 Dolari

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției Telegraful Român, Sibiu,**
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir petit 10 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației ziarului Telegraful**
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Ortodoxia, lumina curată a lui Hristos

Fiul lui Dumnezeu s'a coborât în lume în trup smerit de om și a suportat umilirile și patimile cele înfricoșate, ca să ne reveleze adevărul dumnezeesc, singurul prin care ne putem înălța viața cu adevărat și ne-o putem mântui. Nici unul din sistemele filosofice, câte au fost construite dela apariția creștinismului, nu a putut suporta nici pe departe proba vreunei comparații cu învățătura lui Hristos, nici în încheieturile lui doctrinale, nici în urmările practice. Creștinismul a rămas pe deasupra tuturor, neîntrecut, neajuns, neînlocuibil, un infinit de profunzime și de armonie. Numai omul care trăiește cât mai conform cu el trezește în toate conștiințele respectul și admirația fără rezerve, numai societatea care și-a încreștinat cât mai deplin conținuturile și aspirațiunile sale de viață s'a constatat că s'a apropiat de idealurile dreptății și armoniei sociale.

Toate ideologiile pasionate ale ultimelor veacuri, pe cari a încercat omenirea să le ia ca norme pentru organizarea politică și socială a popoarelor, n'au făcut decât să înmulțească patimile, desbinările, forțele dezechilibrării și neliniștii în sânul societății omenești, pe măsura depărțării lor de învățătura creștină, care s'a dovedit în practică un adevăr absolut, lipsit de orice scădere.

Dar din formele în cari s'a ramificat creștinismul în istorie, aceea care a păstrat în mod cu totul curat adevărul lui Hristos, este ortodoxia.

În două feluri se poate constata acest fapt:

Întâi prin mărturia istoriei, care ne arată că singură Biserica ortodoxă nu s'a datat la nici un fel de schimbare a adevărului revelat și cuprins în Sf. Scriptură și Sf. Tradițiune. Noi avem până azi creștinismul așa cum l-au avut Sf. Părinți din sec. II—V. Toți teologii catolici, anglicani, protestanți recunosc aceasta, unii făcând, se înțelege, chiar din aceasta o vină Bisericii noastre, declarând-o osificată, petrificată în idei și forme arhaice, cauna care n'a dezvoltat adevărul creștin după cerințele fiecărui timp. Prin urmare Biserica ortodoxă n'a stîrbit adevărul coborât de sus, n'a diluat vinul ceresc cu apa sfătoșeniilor omenești, n'a purces la zădărnicierea supremei acțiuni a lui Dumnezeu de-a readuce lumea la adevăr. Cine a purces pe calea schimbărilor după principiul adaptării la spiritul timpului, trebuie să schimbe continuu, odată ce și timpul se schimbă fără încetare. Unde se poate ajunge, în felul acesta, ne-o arată protestantismul, care în mulți din reprezentanții lui a ajuns până dincolo de orice învățătură creștină fundamentală.

Dacă toate aceste schimbări sunt omenești, se înțelege că greu se va

găsi una care să poată pretinde cu succes o polarizare a întregului creștinism în jurul ei.

Unitatea creștinismului diversificat în atâtea forme amestecate cu adausurile rațiunii umane, în dezvoltarea ei istorică, nu se va putea realiza decât prin concentrarea tuturor în jurul adevărului divin nefalsificat de oameni, așa cum îl aflăm în primele veacuri creștine și cum e mărturisit până azi de Biserica ortodoxă. E punctul de vedere care s'a impus mai mult în conștiința teologică și creștină din toate țările, pen-trucă e cel mai just, cel mai rezonabil. Între oamenii cari se ceartă, pacea se poate restabili temeinic numai prin supunerea lor unui for care-i depășește: lui Dumnezeu.

Interesant este de altfel că pasiunea aceasta pentru adevăr, adevărat pentru Revelațiunea divină, în orice desbatere cu privire la refacerea unității creștine, caracterizează în mod deosebit conștiința ortodoxă. Dintre toate ramurile creștine, ea singură a rămas totdeauna pe lângă rolul de-a fi *martoră a adevărului*, de-a sta lângă adevăr. Se prezintă și azi ca și în trecut din partea altor confesiuni creștine fel de fel de considerente și de atracții prin cari ar vrea să se facă pe ele centre de polarizare a creștinismului. Se induc motive politice, culturale, organizatorice, se ridică în slăvi persoane omenești și scaune din cari ar izvorî binefaceri copleșitoare peste lume. De adevărul lui Hristos și de Hristos însuși nu vorbește însă nici o altă ramură creștină. Cel puțin în fața ortodoxiei nu poate vorbi nici una, fiindcă se jenează. Singură Biserica «dreptei credințe», a «dreptului adevăr», vorbește numai de adevărul lui Hristos, numai de adevărul revelat, pentru că numai ea îl are, numai ea a rămas pe lângă el, respingând ispitele lumești și primind mucenicia veacurilor.

Ortodoxia stă singură pe lângă scaunul lui Hristos, până la plinirea vremii, când adevărul ei va trebui să câștige toată omenirea ce e dornică să facă mai întâi până la capăt experiența «creațiilor» sale.

În al doilea rând faptul că ortodoxia reprezintă adevărul nefalsificat poate fi dovedit din scrutarea comparativă a ei cu oricare altă ramură creștină.

Formele creștinismului apusean sunt treptele unei continue diluări a adevărului integral al Revelației. S'au tot făcut acolo concesii patimilor omenești, până ce creștinismul a slăbit atât de mult în autoritatea și densitatea lui de factor supraomenească, încât le-a fost ușor acestor patimi să-l înlăture aproape cu totul. Ortodoxia singură a rămas să înfrunte de pe poziția deplinei intransigențe aceste patimi, să zugrăvească omului un ideal ne-

relativizat, să susțină în sufletul acestuia conștiința că ortodoxia e ceva într'adevăr de dincolo de lume și chiar dacă el nu poate atinge idealul ce i-l zugrăvește ea, totuși tinde tot mai sus, continuu nemulțumit cu ceea ce a realizat. Idealul de om al credinței răsăritene nu e un ins care știe doar să-și ascundă sub aparențe de civilizație prea exagerate porniri pătimase. Acesta e propriu Apusului. Ortodoxia este radicală, ea cere absolutul. Cere desrădăcinarea reală a patimilor. Nu un om «civilizat», moderat în toate, atent la aparențe cu semenii, ci un om transfigurat până în adâncuri, purificat total, un intransigent al sfințeniei reale, transparente, cere ortodoxia prin spiritul ei ascetic și prin pilda sfinților ei. Ea cere mult, căci știe că numai cerând mult, se poate obține dela majoritate măcar puțin și se satisface setea religioasă a omului, care nu se împacă cu diluări din partea Bisericii.

Relativismul religios și moral al Apusului a dus lumea la biologismul său nășăturat și la toate neajunsurile sociale. Acesta l-a făcut izvorul tuturor doctrinelor cari au deslănțuit și au justificat patimele omenești.

În Apus creștinismul a avut ca ideal să «civilizeze» pe om, pentru a-l scoate din barbaria unde se afla până acum opt sute de ani. În Răsărit, unde creștinismul apăruse într-o lume civilizată de mult, idealul a fost unul mai înalt: să-l sfințească. Poate a fost necesară această etapă în Apus. Dar de aci urmează că acum creștinismul apusean trebuie să se înalțe la treapta mai înaltă, pe care o reprezintă ortodoxia. A venit timpul ca ortodoxia să pătrundă în Apus, dacă vrea acela să găsească o ieșire din starea imposibilă la care l-a dus civilizația, ca și pe popoarele în mijlocul cărora a apărut creștinismul.

Creștinismul apusean își dă însuși seama că ortodoxia reprezintă forma cea mai dens-religioasă din tot creștinismul și cea mai intensă vitalitate. Ambele confesiuni apusene privesc, în suprema criză prin care trec acum, cu ultima nădejde spre Sud-Estul european, admirând religiozitatea masivă și unanimă a popoarelor ortodoxe. Spiritualitatea ortodoxă e studiată cu fervoare și e admirată ca o adevărată minune. Apusul creștin își nădăjduiește renașterea prin Răsărit. Aici Hristos domină cu tot adâncul de putere misterioasă care emană din el. Nu omul, unul singur, sau fiecare individ, ca în Apus, formează aici cuprinsul scrisului și vorbirii creștine, ci Hristos.

Tocmai din dorința de a se întineri cu forță religioasă nouă, ni se fac fel de fel de chemări dragăstoase din partea reprezentanților acestui creștinism apusean.

Dar un lucru trebuie să accentuăm: Dacă creștinismul apusean vrea să renască și să-și recâștige puterea pierdută acasă la el, trebuie să se reidentifice complet cu orto-

doxia, nu să caute să toarne și la noi apa oaselor lui îmbătrânite.

Creștinismul apusean trebuie să restabilească pe Hristos în centrul conștiințelor, înlăturând domnia omului.

Neamul nostru e fericit că sufletul lui a crescut și este înrădăcinat în adevărul cel nealterat al lui Hristos. Adevărul acesta întreg și drept ca lumina, i-a limpezit chipul frumos și sănătos al sufletului său, i-a dat o pornire nerezăcută spre ideal, l-a împodobit cu bunătate, cu echilibru, cu înțelegere largă, cu frână în tot ce e patimă și cu înclinări curate. Suntem unul dintre cele mai spiritualizate și mai înțelepte neamuri, datorită ortodoxiei.

Prin ea am îndeplinit cea mai importantă funcție istorică pentru Europa, apărând-o în tot trecutul de haosul Asiei.

A încerca o desfacere a acestui neam din ortodoxie, înseamnă a încerca o desrădăcinare, a-l face să-și lapede cu dispreț tradițiile scumpe și însași identitatea lui. Aceasta e o imposibilitate. Prin ortodoxie noi suntem noi înșine. Prin ea suntem cei dintâi într-o casă care-i a noastră din moși-strămoși și nu codași într-o casă ocupată de alții.

Un neam care ține la demnitatea lui trebuie să fie întreg acolo unde este. Un neam hibrid, cu jumătate ființă într-o parte, cu jumătate în alta, nu știe ce este niciodată. O parte nu te privește cu încredere, cealaltă te repudiază și nu îți oferă nici una ambianța spirituală să joci un rol cu demnitate și cu curaj. Nu există nici un neam care să ofere în întregime acest jalnic aspect de hibridism. Ar fi de râsul lumii.

Destinul unui neam nu se croește din poziții intermediare și din cârpituri. El trebuie să aibă un relief categoric, o poziție netă. Drumul lui trebuie să fie o axă dreaptă, ca linia adevăratului caracter, pornind dela izvoare și înaintând îndrăzneț în întunerecul viitorului. Destinul nostru e hotărât de istoria noastră.

D. STĂNILOAE

Intru pomenirea lor! În ziua de 7 Mai 1943 s'au împlinit 5 ani de când s'a stâns glasul de profet al poetului, fiu de preot dela Rășinari Sibiu, Octavian Goga; ear în 9 Mai s'a împlinit un sfert de veac dela trecerea la cele veșnice a celui alt poet, tot fiu de preot, George Coșbuc. Amândoi mari personalități, au știut să prefăcască și au izbutit să cânte cu avânt în nemuritoare versuri, neamul, legea și credința. — Iubitori profunzi ai țărânului și luptători neînfricați ai românismului, opera lor ne slujește drept călăuză în luptele din asprele frământări în care viețuim și din care nădăjduim, cu toată încrederea, să ieșim cu laurii biruinței. De aceea fara noastră întreagă, și îndeosebi Ardealul în care cel doi iubii ai noștri au văzut mai întâi lumina zilei, le aduce, și de astădată, smerita sa închinăciune, păstrându-le neștirbită recunoștință și caldă aducere aminte...

Clipe de răspunderi

Niciodată omenimea nu a trăit clipe de mai mare și mai generală răspundere, ca cele de astăzi. Ce natural și simplu sună această frază, acest adevăr — dacă voieți! Și totuși, cât de puțin este el înțeles. Cât de departe suntem dela perceperea sensului său adânc, dela îmbrățișarea spirituală a amplitudinii sale, împreună cu tot ce-i aparține: fond, climat și concluzii. Mă gândesc, firește, la marea majoritate a oamenilor.

Clipe de răspunderi. De mari răspunderi! Pentru ce? Pentru că evoluția universală, destinul, a pus în fața generației actuale rezolvarea prin luptă eroică, morală, fizică și tehnică, a celei mai mari, dar și mai frumoase și mai grele probleme: spiritualizarea, adică înălțarea omenirii pe o treaptă spiritual-morală superioară. Este vorba de înfrângerea și eliminarea incubățiunilor satanice de origine iudaică, cu întreg mercenarismul lor, din viața popoarelor. Evident o țintă mare, un ideal. Dar ce sacrificii enorme! Răuri de sânge curg, cele mai prețioase vieți se sting, în fața rănjetului jidovimii, cocoloșită în capul și în spatele trântorilor și îmbuibăților tuturor popoarelor.

În prezența acestui năprasnic aspect social, trebuie să ne cutremurăm pe toți un singur gând fulgerător: răspunderea fiecăruia din noi, a fiecărui individ în parte.

Solidaritatea europeană este un imperativ categoric al momentelor actuale.

Iar noi, să intrăm cu toții în tranșeele spirituale a neamului. Cum vom face aceasta? În primul rând să ne verificăm conștiința.

Auzim vorbindu-se de răspundere în fața istoriei, a oamenilor, a conștiinței noastre și a lui Dumnezeu. Sunt frumoase aceste explozii de sentimentalism etic, dar ele sunt inoperante, dacă nu credem în special în puterea conștiinței noastre și mai ales în atotputernicia lui Dumnezeu.

Pentru ca cineva să-și poată verifica faptele, gândurile și cuvintele — căci de acestea este vorba, — el trebuie mai întâi să-și simtă candela conștiinței arzând și flacăra lui Dumnezeu luminând deasupra noastră, a tuturor.

Căci trebuie să știm, că faptele noastre — ca să nu mai vorbim de cuvinte și gânduri — au exact valoarea pe care le-o acordă conștiința noastră intimă, cald și sincer solicitată pentru apreciere. Sunt foarte mulți oameni, cari nici nu știu, că au o conștiință. Alții, fie că bănuiesc că înseamnă ea, fie că au recunoscut-o, o desconsideră aproape cu desăvârșire. Și astfel aceștia nu au niciodată icoana clară a faptelor și acțiunilor lor. Căci precum am spus, numai conștiința cântărește și imprimă valoarea precisă a faptelor. Rațiunea greșeste foarte des, dacă nu chiar totdeauna, atunci când lucrează fără colaborarea conștiinței. Acești oameni, cari se bazează numai pe inteligența lor, pe calculele reci ale rațiunii lor, greșesc des și își procură atât sieși, cât și altora cele mai mari neajunsuri. Și în aceste timpuri cruciale, apocaliptice, urmările greșelilor noastre sunt înzecit mai grave!

De aceea trebuie să știm, că pe umerii fiecăruia din noi apasă o mare răspundere. Faptele și acțiunile noastre sunt și rămân nule, negative, sau

destructive, dacă nu sunt aprobate, fără reticențe, îngăduințe și omisiuni, de vocea sacră a conștiinței noastre.

Și pentru ce trăim?

Pentru națiune și pentru umanitate! Națiunea: copiii noștri! Umanitatea: înălțare pe treapta spirituală. Cine nu are aceste două viziuni, nu trăiește în actual. E și efemeridă, și anacronic.

Ioan Al. Bran-Lemeny

Teologul bulgar Ștefan Tankov

Zilele acestea ne cercetează cel mai cunoscut dintre teologii bulgari, Protopresbiterul Ștefan Tankov, profesor la Facultatea de Teologie din Sofia, P. C. Sa este destul de cunoscut cercurilor teologice din România, în primul rând pentru că în săși studiile și le-a făcut în anii dinainte de război la cea mai celebră Facultate de Teologie din acea vreme a Sud-Estului Europei, la Cernăuți. În al doilea rând pentru că având, între alții, coleg de studii pe I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, profesorul Șt. Tankov a avut plăcuta idee de a-și vizita în 10—12 Aprilie 1940 colegul de odinioară, pe care l-a mai întâlnit în diferite rânduri, ca de pildă în 1925 la Conferințele ecumenice-bisericești dela Stockholm, apoi în 11—14 Martie 1939 cu ocazia funerariilor Fericitului Patriarh Miron, etc.

Profesorul Șt. Tankov este însă tot așa de cunoscut și în lumea mare a teologiei europene, catolice și mai ales protestante, ca unul care nu numai că a reprezentat Biserica Bulgară la toate congresele și conferințele mișcărilor ecumenice, ci a și scris o serie întreagă de lucrări făcând cunoscut în lumea întreagă pe de o parte temeinica sa cultură teologică, pe de alta viața și progresele Bisericii bulgare și chiar ale întregii ortodoxii.

Amintim din aceste lucrări următoarele: 1) Constituția Bisericii bulgare, Zürich, 1918 (nemțește), 2) Administrația Bisericii bulgare Halle, 1920 (nemțește), 3) Constituția Bisericii românești, Sofia, 1926 (bulgărește), 4) Creștinătatea ortodoxă a Răsăritului conferințe ținute la Universitatea din Berlin în vara lui 1927. Tradusă și în limba engleză, 5) Istoria și organizarea mănăstirilor Rilo din Bulgaria, Sofia, 1936 (bulgărește), 6) Națiune, Stat, lume și Biserică în concepția Răsăritului ortodox, Sofia, 1937 (bulgărește și nemțește); 7) Convocarea unui sinod ecumenic, referat susținut la primul Congres al teologilor ortodocși din Atena (29 Nov.—4 Dec. 1936), 8) Biserica ortodoxă bulgară dela independența bulgară până astăzi, Sofia 1939 (bulgărește), etc. etc.

În toată această laborioasă activitate bisericească și teologică Prof. Șt. Tankov se afirmă ca un profund teolog ortodox, crescut pe temeliiile tradiției ortodoxe dar și cu nebanuite puteri de a face cunoscută Biserica sa dincolo de cercurile de specialiști și de granițele naționale. Canoanist de reputație europeană, P. C. Sa amintește prin lucrările de drept bisericesc pe vestitul episcop Nicodim Mlaș. Dacă n'a afirmat ca și Episcopul din Zara principiul autorității ierarhice-sinodale ca organ suprem de conducere în Biserică, Prof. Șt. Tankov este nu mai puțin pe vechile făgașe ale teologiei ortodoxe.

Ca unul care în afară de studiul amintit asupra Bisericii românești, stăpânește bine și limba noastră și are mai presus de toate o vie simpatie față de Biserica și teologia românească, Profesorul Tankov are dreptul la întreaga noastră simpatie și grațitudine.

Prof. T. Bodogae

ECCE MATER

Dela un timp încoace în Sibiu pulsează multă viață, mai ales ortodoxă. El este cunoscut azi de toți ca cetate a Ortodoxiei. Este ca un soare care luminează din ce în ce mai cu putere și-și trimite razele călduroase departe coplesind și acoperind totul, inclusiv Blajul fraților de la strana stângă. — Iar când Sibiu a devenit și centru universitar, este și mai plin de viață, în toate sensurile. — Prin gândul I. P. S. Mitropolit Nicolae și înțelegerea profesorilor universitari s'a realizat așa de repede alianța Bisericii cu Universitatea, trecând amândouă în rând pe baricade, în luptă națională și ortodoxă, precum se vede din ultimele cicluri de conferințe, dintre care unul religios. — Și ce bine este când făuritorii științei ies din biblioteci și dintre zidurile universității în viață, pentru a clarifica ideile, a arăta drumul și a sădi încrederea în lupta noastră, în vremurile acestea de confuzie. —

Una din aceste conferințe a fost închinată Asistenței sociale în legătură cu Biserica de Dl Prof. Dr. Popovici, cu care ocazie Păr. Prof. Dr. Stăniloae a stăruit în această foaie asupra problemei mamei și a copilului, dând și câteva sugestii frumoase. — Problema căsătoriei religioase, problema natalității, problema mortalității infantile etc. rezumate în problema mamei și a copilului, interesează în soluționarea lor și Biserica.

Iar, întrucât ea afirmă punctul de vedere religios, este pentru că ea vrea nu numai binele ei, dar și pe al statului însuși. — Biserica ortodoxă nici când n'a ridicat piatra s'o arunce împotriva Statului român.

S'a văzut zilele trecute în ziare măsurile luate de guvernul bulgar privind ajutoarele de căsătorii, ca imitație după regimul fascist, unde se aplică de mult. — Noi preoții dela sate vedem și simțim toată durerea dar n'o putem vindeca singuri. Vedem cât de chinuită trăiește țărancă, această mucenică a neamului nostru și cât de greu își crește multele-i odrasle, între munca ogorului și a casei. — Dacă la oraș soția se sfieste să fie mamă, apoi săteanca socotește copiii ca daruri dela Dumnezeu și crește cum poate, fără cârtire, și câte 3-4 feciori (afară de fete) pe care-i trimite acum să apere țara și pe noi toți.

Aceasta este mama adevărată, isvor de viață, care face tăria neamului.

Problema mamei și a copilului este o problemă de stat, dar la soluționarea ei, mai ales în ceea ce privește intensificarea cultului mamei și al copilului, pot ajuta toate instituțiile de cultură și toți cei cari simt românește și creștinește. — Se simte nevoia, dacă nu să ridicăm o statuie MAMEI și SOȚIEI adevărate cum zice regretatul profesor, G. G. Longinescu, să fixăm o dată în care toată suflarea românească să cinstească pe mamă și copil, iar din ajutoarele ce se vor strânge, să se facă un fond, care să servească numai în acest scop. — Biserica întotdeauna a învățat prin taina cununiei, mai ales, să dea mare prețuire sufletului feminin, ca mamă și soție, care înzestrat de Dumnezeu cu alese calități, face fericirea căminului, prin aceasta propășirea Bisericii și a neamului.

Societatea ortodoxă a Femeilor române puse în practică acum câțiva ani, gândul, admirabil în sine, de a cinsti pe mamă și copil, în luna Mai. — Așezarea ei însă n'a prins, deoarece rânduiala ei n'a ținut seamă de tradiția vieții noastre creștinești și

românești, legate de calendarul ortodox, pe care trebuie să altoim toate gândurile de primenire și îmbunătățire a vieții naționale. De atunci s'a mai fixat câte o zi izolată pe an, iar anul acesta a fost în ziua de Sf. Nicolae.

Instituirea unei zile sau săptămâni a mamei în luna Mai ni se pare o imitare după catolici, care au închinat luna Mai Fecioarei, fără nici o inimă, luându-se după o legendă. În luna Mai Fecioara n'are nici o sărbătoare. Noi ortodocșii nu ne cunoaștem trecutul, iar lucrurile frumoase din trecut așteptăm să ni le descopere alții. Și aceștia se întâmplă să fie interesați. — Altfel am cunoaște că, în zilele sale de glorie, Imperiul bizantin sărbătorea cu tot fastul pe Maica Domnului, patroana lui, în luna August, îndeosebi în capitală (Bizanț) dela 1-15 August cu post, rugăciuni și slujbe zilnice la fiecare biserică: la 15 Aug. avea loc prăznuirea Adormirii cu mare pompă în bis. Sf. Sofii, după care prăznuirea se prelungea cu veselie până la sfârșitul lunii. — Era o închinare și o cinstire cu finețe și cu temei.

Care ar fi dar ziua sau timpul cel mai potrivit pentru glorificarea mamei și a copilului? Dar întrebarea aceasta se leagă de alta: Dar ce model punem înaintea acestor mame pe care vrem să le ridicăm și glorificăm? Voiți o sărbătoare a copilului și a mamei, pentru a glorifica sentimentul de grijă și de prevedere a viitorului acestui neam? Nimic mai frumos, nimic mai necesar! Dar ce imagine mai sublimă și ce model mai însuflețitor putem crea noi pentru un asemenea cult, decât chipul dumnezeesc al Maicii Domnului? zicea așa de frumos dl Prof. Nichifor Crainic cu șase ani în urmă. Iată mama: Maica Domnului! Această să fie patroana. Nu avem, nu putem afla, nici inventa o altă icoană de adorare a mamei și a copilului. Ne trebuie cultul mamei și al copilului și nu-l putem lega decât de Maica Domnului prin sărbătorile ei. Cultul bisericesc al Maicii Domnului are atâta rezonanță în sufletul poporului nostru! În rugăciuni, în iconografie, în imagini geniale filosofice și poetice ale multor veacuri au căutat expresiile cele mai alese, posibile unui limbaj omenesc, pentru a arăta virtutea și cinstea de care se bucură Sf. Fecioară în fața oamenilor și a lui Dumnezeu, pe care Biserica o înalță mai presus de Heruvimi și Serafimi. Iată serva Domnului, spune Fecioara, care consimte să țină pe brațe pe Mântuitorul lumii. Iată serva Domnului, iată serva neamului, poate zice aceea care consimte să țină pe brațe un prunc, care va fi o forță a bisericii și a neamului din care face parte.

Cu prilejul sărbătorilor Maicii Domnului, să facem de pe amvon viu cuvântul Bisericii în glorificarea mamei și a copilului, iar prin Asociația tineretului feminin, «Anastasia Șaguna», a viitoarelor mame, avem ocazie să intensificăm cultul mamei și al copilului, alături și prin Biserică.

Iată mama: Maica Domnului cu pruncul în brațe!

Priviți-i icoana și s'o aveți pururea cu voi și în voi!

Preotul Gh. C. DIACONU-UDA
dela Bobohalma

Citiți, sprijiniți și
răspândiți ziarul

Telegraful Român

Inochentie Micu Klein

La Blaj se sărbătorește în aceste zile 250 de ani dela moartea luptătorului naționalist, episcopul Inochentie Micu Klein, care a trebuit să sufere în urma îndrăsnelii sale de a-și iubi neamul cele mai grele lovituri din partea dușmanilor de totdeauna ai românismului, pe cari foala noastră nu a încetat să-l identifice, chiar dacă n'a plăcut totdeauna celor din orașul în care e sărbătorit azi episcopul martir.

Inochentie Micu Klein a avut să suporte adversitatea a doi dușmani mari coalițați împotriva lui: a forței imperiale din Viena și a forței spirituale din Roma. Ținut în exil la Roma, „în captivitate romană” cum zice el, după ce i se smulsesse demisia din episcopat, el a trăit acolo până la moarte 28 de ani de cruntă mizerie, plângându-se literalmente adeseori că moare de foame.

Cităm din biograful lui, d. Zenovie Făclisanu, care nu poate fi acuzat de părtinire: „Klein, care petrecea la Viena... a fugit la Roma crezând că scutul Papei va fi destul de puternic pentru a-l apăra de loviturile dușmanilor. Intrigile acestora au pătruns însă și aci și astfel Inochentie Klein a întâmpinat foarte puțină bunăvoință la Curia papală, care trebuind să aleagă între dorințele puternicei împărătese catolice Maria Terezia și între plângerile după dreptate ale unui biet vlădică românesc din Ardealul atât de îndepărtat a preferit pe cea dintâi” (Correspondența din exil a episcopului Inochentie Micu Klein, 1924, pg. 11—12).

Inochentie Micu în lupta lui excomunică pe vicarul episcopesc Petru Aron, deoarece s'a comportat ca un trădător și a numit în locul lui pe Nicolae Pop de Balomir. Papa însă l-a numit pe Petru Aron vicar apostolic peste capul episcopului și împotriva clerului. Preoțimea a rămas tot timpul fidelă lui Inochentie Micu Klein, ducând sub Nicolae Pop de Balomir o luptă continuă pentru eliberarea episcopului propriu. Nicolae Pop de Balomir, văzând dela o vreme că lupta e zadarnică, revine la ortodoxie devenind un vajnic luptător în slujba ei! Cu siguranță că atunci s'a reîntors o mare parte din preoțime la credința ortodoxă.

Dat fiind că omul cel mai apropiat și mai devotat al lui Inochentie Micu, care de sigur îi cunoștea ca nimeni altul sufletul, se reîntoarce la ortodoxie, se poate presupune că dărzul episcop a concentrat asupra sa dușmănia Romei, care nu-l slăbește până la moarte de sub apăsarea ei, în urma unei convingeri întemeiate că nu se poate conta pe devotamentul lui în catolicism, că nutrește gândul de-a „rupe pecețile”.

Intorsături de frază amenințătoare în acest sens se găsesc destule în memoriile clerului care-l cerea acasă.

De altfel dacă numai motivele de ordin catolic ar fi cântărit în problema lui Inochentie Micu, nu s'ar înțelege amestecul atât de persistent al Vaticanului. De ce nu l'ar fi lăsat din captivitatea romană, pentruca toată chestiunea să se desfășoare în cadrele ei politice?

În asemenea condiții putem considera pe Inochentie Micu ca un martir, care a suferit pentru tendințele sale de a reveni la credința de totdeauna a neamului său.

Momentul Inochentie Micu a fost un moment de criză supremă a actului dela 1700. Dacă n'ar fi intervenit Vaticanul cu mijloacele drastice ce-i sunt obișnuite, tot ce s'a înfiripat la 1700 s'ar fi destrămat. N'ar fi revenit numai vicarul episcopului la ortodoxie, ci însuși episcopul și cu el nu numai o parte din cler, ci tot clerul.

C. preoți să stea
în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Echilibrul universal

Există în lume un echilibru pe care se bazează întreaga ordine universală și care, ori de câte ori este nerespectat, se produc grave perturbațiuni în domeniul în care a fost născocit.

Dela astrele uriașe ce aleargă furtunos pe sub bolțile cerului infinit, și până la abia bănuții electroni, ce cu aceeași fulgerătoare înțeleală gonesc în jurul centrelor lor, principiul echilibrului universal este respectat cu emoționantă statornicie. Abaterea pentru o clipă dela necruțătoarea lui lege, ar avea catastrofale urmări pentru întreaga creațiune.

Să ne închipuim că un oarecare astru, la un moment dat, nu și-ar mai respecta orbita sa ci ar lua-o razna printre lumile stelare. Care ar fi consecințele acestei dezertări? Desigur un înfricoșat cataclism în care uriașe mase incandescente s'ar ciocni pulverizându-se și sdruncinând Universul din temelii.

Ce consecințe dezastruoase ar avea un dezechilibru între înțineric și lumină, o disproporție între zi și noapte, fie că înținericul ar cotoropi lumina, fie invers? Desigur o fundamentală schimbare a vieții pe pământ, o totală schimbare a condițiilor de traiu și a factorilor activității omenești. S'ar părea că e de prea puțină importanță faptul că noaptea s'ar mări, în detrimentul zilei, bunăoară cu 5 ore și totuși ce imensa schimbare pentru viața globului. Limitele ghețurilor eterne s'ar coborî mult mai în jos, ceea ce ar aduce după sine distrugerea vegetației și încetarea vieții și a activității în zone întregi. Ar dispărea apoi diferite soiuri de plante, diferite specii de animale, cari n'ar fi în stare a se adapta altor condițiuni de viață decât cele actuale, iar cele ce-ar rămânea ar trebui să adopte forme noi. S'ar schimba, în sfârșit, viața omenească sub ambele forme, omul devenind mai pösomorât, mai posac, mai suspect, mai închis la suflet, modificându-și toate acțiunile conform noii sale structuri psihologice.

Iată prin urmare un fapt ce-ar prezenta prea puțină importanță la prima vedere, ce urmări ar atrage după sine.

În lumea irațională un asemenea dezechilibru este însă exclus, căci Marele creator a îngrădit totul cu legi de-o dumnezeiască statornicie, de-o matematică precizie. Cred că cel mai pretențios tehnician, ar fi copleșit de uimire, dacă — per absurdum — s'ar putea situa într-un punct în sfărâ de Univers și ar privi cum înfricoșății bolizi de foc fulgeră pe căile haosului gonind vârtej nebun unul spre altul și totuși cu o miime de secundă primul trece înaintea celui de al doilea, urmându-și năvalnic drumul nesfârșit, lucră pe care îl fac la fel de milioane de ani, fără a greși, fără a se uza, fără a avea vreo întârziere, până când porunca ce i-a pornit la drum, îi va opri din mersul lor.

Nu tot astfel stau lucrurile în lumea rațională. Există și aici un echilibru ca și în lumea irațională, căci fără el nu poate fi conceput Universul, menținerea lui a fost dată însă de Dumnezeu în seama omului. Acest domeniu a fost scos de sub riguroasa și implacabila stăpânire a legilor fizice. În acest domeniu voința omului e suverană și mâna lui Dumnezeu nu intervine aici decât atunci, când prin arbitrară acțiune omenească e amenințată însăși existența și ordinea universală.

Axa pe care se mișcă echilibrul lumii spirituale, este voința divină, este adevărul etern și neschimbabil, și orice abatere dela el este un pas spre dezechilibrare. Orice abatere dela adevăr, orice călcare a voii dumnezeiești este o aplecare a balanței în partea opusă, a cărei urmare este nu numai

o sdruncinare a vieții morale și sociale ci o sdruncinare a întregii ordine universale.

Dacă omul e regele făpturilor, coroana creaturii, centrul Universalui, și numai pentru el a fost creată lumea, atunci desigur un pas greșit al său are repercursiuni catastrofale pentru toată făptura. Acest lucru s'a văzut foarte bine cu ocaziunea acelei ireparabile și uriașe greșeli comise de protopărine. A căzut Adam în păcat, a fost înălțuită întreaga natură. S'a predat împărțatul, a fost luată prizonieră întreaga împărăție. Când regele e nedemn, suferă supușii, așa că nu-i de mirare că pe Adam fiarele au început să-l muște, apele să-l amenințe, focul să-l ardă, prăpastiile să-l îngrozească. Nu-i de mirare că întreaga făptură suspina și aștepta să fie mântuită, cum zice sf. Apostol Pavel. Când unii din sfinți atingeau grade de perfecțiuni neauzite, atunci făptura li se supunea docilă ca un copil blând, căci leii nu-i mai mușcay, focul nu-i mai ardea, apele îi purtau cu dragoste în spate.

O greșală în lumea irațională chiar dacă s'ar produce, ar fi locală, mărginită; o greșală a omului însă este o sguduitură în inima Universalui, este piatră aruncată pe luciul apei, ale cărei cercuri tot mai largi tulbură toată oglinda lacului.

Lumea se sbate în grozave crize, în cumplite sbuciumări. Istoria înregistrează svârcoliri și frământări mai sângeroase decât oricând; și lumea înnebunită de spaimă caută soluții peste soluții și nu vrea să vadă că adevărata rădăcină a tuturor relelor constă în dezechilibrarea morală în care trăim. Viața s'a depărtat de axa ei, a rupt legătura cu adevărul, a nesocotit voința divină, s'a articulizat cu totul, și-a întors fața cu totul dela Dumnezeu. Omul s'a îngâmfat din cauza unui sâmbure de inteligență, a unui licuriciu de lumină pe care l-a furat Soarelui și s'a zăvorit cu el în casă trăgând obloanele, ne mai voind să primească lumina Soarelui.

În toate domeniile aceleași artificii, aceeași batjocură a legilor eterne, a poruncilor lui Dumnezeu. Nu mai voim să luăm viața așa cum a lăsat-o Dumnezeu. Vrem să o siluim, să-i imprimăm pecetea noastră, să o țărâm pe unde voim noi.

S'a întâmplat un dezechilibru ale cărui consecințe le simțim și le îndurăm în primul rând noi. Piatra aruncată în sus cade în capul aruncătorului. Bumerangul se reîntoarce la vânătorul care l-a aruncat. Când este amenințată însăși ordinea lumii, atunci Dumnezeu intervine și oprește răul fie prin rău, fie prin bine, dar îl oprește și salvează creatura dela prăpăd.

La orice balanță, pentruca talgerele să stea în echilibru, trebuiesc așezate greutatea egale în ele. Pentruca echilibrul lumii să poată fi menținut trebuie ca binele să fie cel puțin egal cu răul. Este adevărat că răi sunt incomparabil mai mulți decât buni, căci și drumul pe care merg le-a fost croit mai larg, dar nu împorță numărul, nu se are în vedere cantitatea ci calitatea. E suficient un muc de lumanare ce abia pâlpăie, ca să alunge besnele unei nopți întregi. Sodoma și Gomora erau cetăți de dimensiuni uriașe, căci numai în asemenea orașe ajunge desfrâul la așa grandoare, totuși dacă s'ar fi aflat în ele numai cinci drepti, echilibrul ar fi fost menținut și prăpădul n'ar fi venit peste ele.

În rășboi pentruca armatele să se salveze din anumite situații delicate, formează echipe de șoc cari prin sacrificiul lor salvează grosul trupelor. Pentruca să fie salvat veacul trebuie să se alcătuiască echipe de șoc, vo-

luntari ai adevărului, ai ordinii morale, echipe ai căror membri să se sacrifice pe sine spre a restabili echilibrul prejudiciat, spre a restabili cumpăna plecată spre rău.

Desigur, nici nu e aceasta jertfă mare, nici nu-i propriu zis sacrificiu, ci doar o întoarcere la normal, o repunere a vieții pe linia ei naturală. Ce jertfă e a te ridica din nomol spre a te scălda în lumină? Ce jertfă e a te pune de acord cu voința lui Dumnezeu, a sluji adevărului?

Am spus că veacul trebuie mântuit, și dacă nu se găsesc voluntari ai binelui, ai adevărului, ai frumosului în altă parte, atunci trebuie recrutați dintre cei mai autorizați exponenți ai acestor eterne idealuri, dintre preoți. Preoțimea trebuie să salveze ordinea morală. Hristos a mântuit lumea când răul a atins apogeul; preotului, care e prelungirea Lui peste secole, îi cade în sarcină de-a salva ordinea întronată de Iisus, ori de câte ori e amenințată.

O furtunoasă trezire a preoților la realitate va smulge lumea din marginea abisului țărând-o iar la ogașia ei. Ei au puterea, lor li s'a dat procura, ei lucrează în numele lui Dumnezeu. Cu cât veacul e mai rău, cu atât să prisosească bunătatea lor; cu cât lumea se răcește de adevăr, cu atât să se aprindă ei mai tare. Cu cât lumea se îndepărtează de axa ei, de voia lui Dumnezeu, cu atât să se apropie mai mult ei, pentruca mereu echilibrul să fie menținut, mereu comorile eterne ale omenirii să fie salvate.

Pr. Dr. P. Brudea

Biblioteca „Anastasia Șaguna”

Între mijloacele de promovare și însușire a luptei sale duhovnicești, Asociația religioasă „Anastasia Șaguna”, sub părinteasca îndrumare și binecuvântare a I. P. Sf. Sale Mitropolitului nostru Nicolae, a inaugurat Biblioteca Anastasia Șaguna, prin retipărirea broșurei Păr. Prof. Dr. Ioan Lupaș: „Viața unei mame credincioase”.

Este viața Anastasiei Șaguna, al cărei chip de credință, de luptă și de jertfă trebuie să strălucească în sufletele tuturor membrilor Asociației noastre și să le însușească toate gândurile, toate simțimentele și toate faptele.

De aceea rugăm pe Prea Cucernicii Preoți și Profesori de religie de a o recomanda tinerelor fete, ca și tuturor mameilor, care răvnesc după o viață mai înaltă, mai pătrunsă de cele de sus și mai aprinsă de dragostea față de Neam și Lege.

Eventualul venit, ce se va realiza, va servi la formarea unui fond pentru continuarea publicațiilor în suspomenita bibliotecă.

Se poate comanda dela Librăria Arhidiecezană, sau dela Asociația religioasă Anastasia Șaguna, Școala Normală de fete Andrei Șaguna — Sibiu, Prețul Lei 50.

Conducerea Asociației

Asociația Clerului „A. Șaguna”,
secția Sibiu

1—2

AVIZ

Aducem la cunoștința C. preoți că la 1 Iunie 1943, se deschide Căminul preoțesc dela Bazna și va rămânea deschis până la 1 Septembrie c.

Cei ce doresc să li se rețină camere, vor anunța aceasta cel mai târziu până la 10 Iunie c., păr.-prot. I. Crăciun din Mediaș, care va acorda camerele în ordinea intrării cererilor, pe lângă un avans de Lei 500.

Comitetul Secției

INFORMAȚIUNI

În ziua marelui praznic național dela 10 Mai s'au înălțat, în toate bisericile noastre, rugăciuni fierbinți pentru îndeplinirea idealurilor de libertate și dreptate ale neamului. În catedrala mitropolitană dela Sibiu, a slujit însuși I. P. S. Sa mitropolitul Nicolae al Ardealului, înconjurat de soborul preoților și diaconilor, cu răspunsurile date de corul catedralei condus de Pr. prof. Gh. Șolma și în prezența autorităților civile și militare și a unui mare număr de credincioși. Predica zilei a rostit-o Păr. protolereu militar maior Borcoman. După serviciul bisericesc s'a desfășurat în Piața Regele Ferdinand I, obișnuita paradă militară, urmată apoi de recepția dela prefectura județului. La Universitatea Regele Ferdinand I, s'a comemorat, cu acest prilej, generația ardeleană dela 1848 și s'a accentuat contribuția spiritualității transilvane la opera în care s'a cristalizat: dinastia, independența, regalitatea și unitatea națională. Astfel praznicul național dela 10 Mai ne înzestrează, an de an, cu putere și țărnie sufletească în fața jertfelor ce ni se cer.

† Pr. Ioan Giurca, din parohia Colun, protop. Avrig, a trecut la cele veșnice, în 18 April 1943, și a fost înmormântat în 20 April în cimitirul ortodox al parohiei. Odihnească cu dreptii!

† Aurelia S. Albini, soția memoirandistului Septimiu Albini, și fiica lui Vișarion Roman, a încetat din viață în ziua de 10 Mai 1943, în etate de 70 ani, împărțită fiind cu Sf. Taine. Rămășițele sale pământești s'au înmormântat în 12 Mai, în cavoul familiar din Cimitirul Central din Sibiu. Veșnică să-i fie amintirea!

Sumele subscrise pentru *Palatul Invalizilor* se urcă astăzi, în numerar și materiale, la suma rotundă de 583 milioane de lei, cum s'a constatat în *adunarea generală* extraordinară a donatorilor Palatului, ținută în 22 April a. c. Cu această ocazie dl. președinte și prim efor al consiliului de conducere, dl. Ion Ciocărlie adresează omagii dlui Mareșal Ion Antonescu, din îndemnul căruia se desăvârșește opera ce va reprezenta simbolul de recunoștință patriei față de cei care s'au jertfit pentru apărarea țării și a credinței strămoșești.

La sezonul de băi. 1. În stațiunea balneo-climatică, Băile Herculane, vila Doboșan, complet renovată, proprietatea Eparhiei Caransebeșului, stă la dispoziția vizitatorilor cu 40 camere confortabile. Adresa: *Băile Herculane*. — 2. La Buziaș (jud. Timiș), în vila Episcopiei, sânt 16 camere asemenea confortabile. Adresa: *Buziaș*. — Ambele vile se găsesc în centru, aproape de băi. Deschise din 1 Iunie până în 15 Octombrie. Prețuri convenabile. Preoții, din alte eparhii, au 20% reducere în Iunie și Septembrie.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu.

Duminecă în 16 Mai 1943, servesc: Prot. Mih. Neagu, prof. Aurel Nanu și duhov. Nicodim Belea; diaconii: Ioan Circov și Vasile Șortan. Predică: Prof. Aurel Nanu. La Oastea Domnului predică după masă la ora 4: Pr. Nicolae Constantin dela parohia Sibiu-Lazaret. Vineri în 21 Mai 1943 la Sf. Imp. Constantin și Elena servesc: prot. Mih. Neagu, Păr. Cornel Dascăl și dir. Dumitru Călugăr; diaconii: Simion Macarie și Nicolae Petrescu. Predică: Păr. Cornel Dascăl. La Oastea Domnului predică după masă la ora 4 duhovnicul Nicodim Belea dela Academia teologică.

Concert. Reuniunea de muzică „Gh. Dima” va da un concert, în sala Teatrului municipal din Sibiu, Sâmbătă, în 22 Mai 1943, ora 20, cu bogat și ales program de

cântări religioase și naționale, sub conducerea pâr. prof. Gh. Șolma și cu binevoitorul concurs al muzicii militare a Rg. 90. Concertul se dă în folosul societății *Crucea Roșie*, filiala Sibiu. Bilete se vând la Agenția teatrală Băcilă din strada Regina Maria și seara la cassa teatrului. Publicul este invitat să participe la această manifestare artistică a reînnoietei Reuniuni.

CĂRȚI ȘI REVISTE

Excelenta revistă pentru familie, „*Viața Ilustrată*”, a apărut pe lunile Martie și Aprilie a. c. Material ales și bogat, în versuri și proză. Ilustrații frumoase. În numărul din urmă se cuprind și Cuvântul de învățătură, trimis credincioșilor de P. S. Sa Episcopul Nicolae Colan, la praznicul Învierii Domnului. Indemnăm cărturarilor noștri să aboneze această foaie în număr cât mai mare. Abonamentul 450 lei pe an, se poate plăti și la Alba-Iulia, — și se trimite *Vicariatului ortodox român*.

Anuar pe 1941—42, publicat de A. cademia teologică ortodoxă română din Caransebeș, 1943. Tip. Diecezană. Conține pe 109 pagini, afară de: În loc de prefață, semnată de Rectorul Arhlm. Dr. L. Busuioc, — trei studii documentate, datorite părintelui Rector și profesorilor Dr. P. Rezuș și Dr. M. Chialda, — lucrări bine apreciate în cercurile corpurilor profesionale dela Academii și facultăți teologice. Anuarul se încheie cu date statistice școlare din 1941—42.

Nr. 90—1943.

(35) 1—3

Concurs repetit

Pentru întregirea parohiei vacante de cl. III Biertan, protopopiatul Târnava mare, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în *Telegraful Român*.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salarul dela Stat.
2. Casă parohială cu dependențe în stare bună.
3. Sesiune parohială 5 jug. arător și 26 jugăre fânaț, care se poate transforma în arătură.

4. Stola fixată pentru parohiile din protopopiat, aprobată de P. V. Consiliu cu ord. Nr. 4655—1942.

5 Șase stânjini lemne de foc.

În mod excepțional se admit la candidare și absolvenții ai Academiei teologice din alte eparhii.

Dacă adunarea parohială din Biertan nici de data aceasta nu va alege pe unul din candidați, atunci acel fapt se va considera ca o renunțare la dreptul de alegere de preot și în consecință parohia Biertan se va întregi prin numire din partea Consiliului Arhiepiscopesc.

Cererile de concurs, cu toate documentele, și cu încuviințarea specială a P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta oficiului protopopesc Dumbrăveni în termenul indicat.

Candidații se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, în vreo Duminecă și sârbătoare la biserică, spre a se face cunoștință parohienilor.

Dumbrăveni, la 26 Aprilie 1943.

Oficiul protopopesc ortodox român Târnava mare în înțelegere cu consiliul parohial.

Ioan Dragolea
protopop

Nr. 3583—943.

Comunicare

Se aduce la cunoștință că văduva C. preot Petru Roșca dela parohia Măgura, decedat la 26 Februarie a. c., în baza §-lui 5 din regulamentul fondului de ajutoare preoțesc a ridicat dela oficiul cassei, ajutorul preoțesc statutar în sumă de Lei 50.000.

Sibiu, din ședința secției economice, a Consiliului arhiepiscopesc, ținută la 5 Mai 1943.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 43/1943

34 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. I Jina I, protopopiatul Mercurea, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în „*Telegraful Român*”.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salar dela Stat;

2. Venitele stolare obișnuite în protopopiat.

Intrucât cel ales va fi și conducător al oficiului parohial, va primi și re-lut de locuință și lemne, conform hotărârilor ce se vor aduce de către consiliul parohial în fiecare an, când se compune bugetul parohiei.

Cererile de concurs se vor înainta în termen oficiului protopopesc Mercurea, însoțite de documentele necesare și de încuviințarea I. Prea Sfințitului Mitropolit.

Concurenții se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a Oficiului protopopesc, în parohie pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Mercurea, 17 Martie 1943.

Oficiul protopopesc ort. român Mercurea, în înțelegere cu consiliul parohial din Jina.

Dumitru Ciuchendea
protopop

Nr. 5472/1943

[36] 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa a treia Crăciunelul de sus, se publică concurs pe termen de 30 zile.

Beneficiile sunt următoarele:

1. Salar dela Stat.

2. Casă parohială în stare bună având și supraedificate.

3. Sesiune parohială de 22 jugăre arător și fânaț.

4. Stola uzitată în parohie.

Cererile se vor înainta la Consiliul arhiepiscopesc în Sibiu, care va întregi parohia prin numire.

Sibiu, din ședința secției bisericesti, a Consiliului arhiepiscopesc, ținută la 4 Mai 1943.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 74—1943.

(32) 3—3

Concurs

Se publică concurs pentru întregirea parohiei vacante de cl. III-a Socet cu filiiile Polana-Rechițelii și Runcul-mare din protopopiatul Hunedoara, cu termen de 30 zile dela prima publicare în *Telegraful Român*.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Casă parohială corespunzătoare;

2. 4 jug. fânaț;

3. Câte una măsură porumb (măsura à 30 litri), sau prețul de piață al unei măsură de porumb dela fiecare familie din materă și filii;

4. Una zi de lucru de fiecare casă din materă și filii;

5. Stola obișnuită în parohie;

6. Salarul dela Stat.

Cererile de concurs se vor înainta Oficiului Protopopesc ortodox român al Hunedoarei, în termenul indicat.

Candidații vor anexa la cererile de concurs și concesiunea dela P. Ven. Consiliu arhiepiscopesc, că pot candida la această parohie.

Candidații se vor prezenta cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, în vreo Duminecă sau sârbătoare la biserică, spre a fi cunoscuți de către parohienii.

Hunedoara, 22 Martie 1943.

Oficiul Protopopesc ortodox român al Hunedoarei în înțelegere cu Consiliul parohial.

Nicolae Suciu
protopop

Nr. 118 1943

[21] 3-3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de cl. III-a Glâmbocă, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în *Telegraful Român*.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salar dela stat,

2. Sesiune parohială, 2 jug. pământ arător și 1¹/₂ jug. fânaț,

3. Transportul unei soarte de lemne din pădure,

4. Stola obișnuită în protopopiat.

Cererile de concurs, însoțite de toate actele necesare și de încuviințarea de candidare dela I. P. S. Mitropolit, se vor înainta în termen of. protopopesc în Avrig.

Concurenții se vor prezenta cu încuviințarea prealabilă a of. protopopesc într-o zi de Duminecă sau sârbătoare în biserică, spre a face cunoștință cu poporul.

Glâmbocă la 14 Februarie 1943.

Oficiul protopopesc ort. rom. în înțelegere cu consiliul parohial din Glâmbocă.

Pr. A Radu
adm. protopopesc

Nr. 118—1943.

[23] 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa a III-a Șomărtin, din protopopiatul Agnita, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în *Telegraful Român*.

Beneficiile sunt:

1. Salar dela Stat.

2. Sesiunea parohială 2 jug. arător și 8 jug. fânaț.

3. Stola obișnuită în protopopiat.

Cererile de concurs se vor înainta în termen oficiului protopopesc din Agnita cu toate documentele necesare, inclusiv autorizația de candidare, dată de P. V. Consiliu arhiepiscopesc.

Concurenții cu prealabila încuviințare a oficiului protopopesc, se vor prezenta în parohie pentru a face cunoștință cu poporul.

Oficiul protopopesc ortodox-român din Agnita, în înțelegere cu consiliul parohial din Șomărtin,

Agnita la 28 Februarie 1943.

Emil Păcală
protopop.

(17) 2—3

Concurs

Pentru întregirea postului de cântăreț bisericesc, la Biserica Sf. Nicolae din Brașov-Schel, se publică concurs cu termen de 30 zile dela primă apariție în *Telegraful Român*.

Retribuțiunile împreunate de acest post sunt:

1. Salarul dela Stat, după calificare și anii de serviciu.

2. Venitele locale.

3. Locuință în natură dela parohie.

4. Patru jugăre teren arabil dela parohie.

Concurenții își vor înainta cererile însoțite de diploma de cântăreț bisericesc dela Școala de cântăreți Dimitrie Cunțan, Sibiu, precum și de alte acte recomandatoare, Consiliului parohial al Bisericii Sf. Nicolae, Piața Uairii 1., și se vor prezenta la Biserica pentru ca să-și arate dexteritatea în Tipic și cântările bisericești.

Brașov, la 23 Februarie 1943

Dr. N. Stinghe

Paroh., Adm. Prot., Președinte:

Vasile Iordache
Secretar

Nr. 4791/943

Comunicare

Se aduce la cunoștință, că erezii rămași după preotul pensionar Ioan Alexandru fost paroh al parohiei Ilimbav, — decedat la 15 Aprilie a. c., în baza §-lui 5 din regulamentul fondului de ajutoare preoțesc, au ridicat dela Casa Arhidiecezană din Sibiu, ajutorul statutar în sumă de Lei 50.000. —

Sibiu, din ședința secției economice, a Consiliului Arhiepiscopesc, ținută la 5 Mai 1943.

Consiliul Arhiepiscopesc